

СУДЖЕНІ

the
one

JOHN MARRS

DEL REY

ДЖОН МАРРС

СУДЖЕНІ

3-тє ВИДАННЯ

З АНГЛІЙСЬКОЇ ПЕРЕКЛАВ ОЛЕСЬ ПЕТИК

КИЇВ
BOOKSHEP
2023

*Кохати або бути коханим —
цього досить. Не вимагайте нічого більше.
В похмурих складках життя інших перлин
не знайти. Кохати — це довершеність*.*

ВІКТОР ГЮГО «ЗНЕДОЛЕНІ»

* Пер. М. Іванова. — Прим. пер.

Дякуємо, що обрали сервіс «ДНК-Пара»[®] — найперший у світі і єдиний **НАУКОВО ПІДТВЕРДЖЕНИЙ АНАЛІЗАТОР**, який із 100%-ою гарантією добере вам до пари **унікальну** людину, з якою ви генетично **суджені** бути разом.

Уже **1,7 мільярда людей** знайшли свою **Пару**[®] або зареєструвалися. Скористайтеся найдосконалішим способом знайти того або ту, кого **призначила** вам **Доля**.

ЗНАЙДІТЬ СВОЮ УНІКАЛЬНУ ПАРУ[®] **ВСЬОГО ЗА ТРИ КРОКИ:**

Зареєструйтеся безкоштовно за [посиланням](#).

Отримайте **безкоштовний набір** для ДНК-тестування — а тоді просто вишліть нам у спеціальному контейнері, який міститься в наборі, мазок із ротової порожнини. Ми використаємо вашу ДНК для пошуку вашої особистої **Пари**[®] в нашій базі даних.

Щойно ми знайдемо вашу **Пару**[®], ми вам повідомимо. За **разову оплату**, що становить усього **9,99 фунта**, ми дамо вам контакти одне одного. 82% наших користувачів знаходять собі **Пару**[®] упродовж 7 днів.

Якщо вашої *Пари* не знайшлося одразу — не переймайтеся!
Щотижня до сервісу «ДНК-Пара»[®] долучаються тисячі нових користувачок та користувачів, і 98% усіх *Пар*[®] ми з'єднаємо у перші півроку після реєстрації.

«ДНК-Пара»[®] не несе відповідальності за будь-які прямі, непрямі або опосередковані збитки, пов'язані з користуванням сервісом, як-от (список не вичерпний): розпад нинішніх стосунків, а також травми або смерть, якщо вони не спричинені безпосередньо злочинними діями або бездіяльністю працівників сервісу «ДНК-Пара»[®]. З повною Угодою Користувача можна ознайомитися [за посиланням](#).

РОЗДІЛ 1. МЕНДІ

Менді перехопило подих від світлини на екрані комп'ютера.

Коротко стрижений русявий чоловік позує із голим торсом на пляжі, розставивши ноги й спустивши на талію верхню половину свого гідрокостюма. Очі — кольору найяснішої блакиті. Широка посмішка відкриває дві ідеально припасовані низки білих зубів, і Менді майже фізично може відчутти присмак солоної води, що скрапує з грудей чоловіка на серфборд коло його ніг.

— О божечки... — прошепотіла вона про себе й протяжно зітхнула, тільки зараз усвідомивши, що тамує подих.

Пучки пальців поколюють, лице розпашіло — Менді замислилася, як же її тіло відреагує на присутність цього чоловіка вживу, якщо так збудилося від самої лише фотографії.

Кава в полістироловій скляночці вже вистигла, але Менді однаково її допила. Зробила скріншот фотографії та зберегла в новостворену теку на робочому

столі, підписану «Річард Тейлор». Тоді роззирнулася довкола — чи не помітив, бува, хто-небудь з офісу, чим вона займається у своїй кабінці. Але ніхто не звертав на неї жодної уваги.

Менді прокрутила екран нижче, аби подивитись інші світлини з його фейсбук-альбому «Довкола світу». Вона помітила, що цей чоловік багато подорожував і бував у місцях, які вона бачила лише по телевізору чи в кіно. Ось він відпочиває в барі, ось крокує туристичною стежкою, заходить до храму, позує перед пам'ятником, насолоджується сонечком і морськими хвилями на золотавому пляжі... Майже на кожній фотографії — з кимось. Менді зраділа його товариськості.

Цікавість штовхала глибше, аж до початку його хронології: Річард завів сторінку під час навчання в коледжі. Менді проглянула записи за три його університетські роки. Навіть у незграбному підлітку вона знаходила щось привабливе.

Витративши півтори години на пожирання поглядом майже всієї хронології фотографій вродливого незнайомця, Менді перейшла на стрічку твіттера — цікаво, про що він волів поговорити зі світом? На жаль, усе своє пишномовство він присвячував лише невдачам і перемогам футбольного клубу Arsenal у Прем'єр-лізі, час від часу перемезовуючи його ретвітами смішних тваринок, котрі кудись падали чи у щось врзалися.

Їхні зацікавлення надзвичайно різнилися — Менді було невтямки, що ж саме робило їх Парою і які спільні риси поєднували. Утім, нагадала вона собі, більше немає потреби мислити категоріями сайтів і застосунків для знайомств: ДНК-Пара заснована на науці, на гормонах і біологічній реакції організму — усе це було

доволі складно зрозуміти. Але Менді всім серцем вірила аналізу, як і мільйони інших людей.

Менді перейшла на профіль Річарда у лінкедін — виявилося, що після випуску з Вустерського університету два роки тому, він працював інструктором у спортзалі в містечку за півсотні кілометрів від неї. Не дивно, що він мав таке треноване тіло, подумала Менді. Цікаво, як вона почуватиметься під ним?

Вона не навідувалася до спортзалу вже рік, відколи піддалася на вмовляння сестер, яким набридло слухати її ниття про зруйнований шлюб. Сестри витягли Менді до найближчого спа-готелю, де згорьовану жінку цілий день масажували, висмикували волоски, епілювали воском, розігрівали гарячим камінням, смажили в солярії і знов масажували, аж поки усі думки про колишнього не розсмокталися разом із вузлами в плечах і шиї, і брудом, що забивав їй пори. Тоді ж сестри подарували членську картку спортзалу й розробили для Менді графік тренувань, вибивши урочисту обіцянку його дотримуватися. Мотивація до щотижневих відвідин так і не стала регулярною частиною її життя, проте Менді й досі платила за той спортзал.

Вона заходила мріяти про зовнішність своїх із Річардом майбутніх дітей — чи дістануться їм батькові блакитні очі, чи отримають вони її, карі?.. Чи будуть вони темноволосі з оливковою шкірою, як вона, чи успадкують його бліду шкіру і світле волосся? Менді усвідомила, що мимоволі усміхається.

— Хто це?

— Боже! — Менді аж підстрибнула від раптового звертання до неї. — Ти мене до смерті налякала!

— А не треба порнушку на робочому місці дивитися, — вишкірилася Олівія, пропонуючи пригоститися

з упаковки Haribo. Менді похитала головою, відмовляючись від солодкої желейки.

— Це не порнушка, просто давній знайомий.

— Звісно, звісно. Тільки не забувай про Чарлі, він досі чекає на звіт про продажі від тебе.

Менді закотила очі, а тоді зиркнула на годинник у кутку екрана. Якщо вона не візьметься за роботу просто зараз, доведеться взяти її додому. Вона тицьнула в червоний хрестик у куточку і вилаялася на адресу поштового сервісу Hotmail, який сприйняв лист від «ДНК-Пари» за спам. Там той лист і скнів уже шість тижнів, аж поки вона випадково не виявила його сьогодні пообіді.

— Менді Тейлор, дружина Річарда Тейлора. Приємно познайомитися, — прошепотіла вона, мимоволі торкаючись невидимої обручки на безіменному пальці.

РОЗДІЛ 2. КРІСТОФЕР

Крістофер совався туди-сюди в кріслі, вмощуючись якнайзручніше.

Вдихнув глибоко, поклавши руки на бильця і вбираючи пахощі шкіряної оббивки. А жінка не пошкодувала грошей на якісну річ — запах і м'який доторк запевняли Крістофера, що крісло було куплене не в простому меблевому магазині.

Поки вона перебувала на кухні, він мав змогу оглянути її квартиру. Мешкала вона на першому поверсі бездоганно відреставрованої вікторіанської будівлі — вітраж над входними дверима свідчив, що та колись була монастирем. Крістофер оцінив

керамічні прикраси, зі смаком розставлені на полицях обабіч каміна. Утім, її літературний смак залишав бажати кращого. Підвівши очі, він побачив корінці м'яких палітурок Джеймса Паттерсона, Джекі Коллінз та Джоан Ролінґ.

У кімнаті також стояв масивний журнальний столик, посеред якого лежала обтягнута замшею квадратна таця з двома пультами дистанційного керування. Довкола таці — чотири килимки їй у тон, розташовані в ідеальному порядку. Симетрія тішила Крістофера.

Крістофер провів язиком по зубах і намацав уламок горіха, що застряг між бічним різцем та іклом. Спробував виштовхнути язиком, тоді підчепити нігтем — а коли і це не вдалося, то нагадав собі про необхідність зазирнути в її аптечну шафку: там має бути зубна нитка. Ніщо так не дратує, як їжа, що застрягає між зубами. Одного разу Крістоферу навіть довелося піти з побачення, не закінчивши вечере, бо у його супутниці між зубами застряг шматочок капусти.

Вібрація в кишені штанів залоскотала пах — своєрідне відчуття, але по-своєму приємне. Як правило, Крістофер пильно стежив за тим, аби вимикати мобільний телефон у незручні моменти і зневажав усіх, хто не дотримувався цього правила в його присутності. Але сьогодні він зробив виняток.

Витягнувши телефон, побачив повідомлення: електронний лист від компанії «ДНК-Пара». Крістофер згадав, як кілька місяців тому заманулося відправити їм мазок — і вони досі не підібрали йому пари. Що ж, тепер підібрали. Представник компанії запитував: чи не бажає Крістофер заплатити за контакти його ДНК-Пари? «Чи бажаю я?» — розмірковував Крістофер. «Чи справді я цього бажаю?» Він заховав телефон і на мить замислився про те, якою могла бути

його Пара. Утім, не годиться мріяти про нову жінку, поки ще перебуваєш у товаристві іншої.

Підвівся і знову пройшов на кухню — туди, де кілька хвилин тому залишив цю жінку лежати на холодній сланцевій підлозі із зашморгом на шиї. Вона вже не стікала кров'ю — останні кілька крапель зібралися на комірці її блузки.

Крістофер видобув із піджака цифровий Polaroid, зробив два ідентичні знімки її обличчя і став терпляче чекати, поки ті надрукуються. Обидві фотографії поклав у цупкий конверт формату А5 і заховав його в кишеню піджака.

Тоді Крістофер поскладав усі інструменти в рюкзак і пішов геть, знявши свої пластикові бахіли, маску й балаклаву лише після того, як покинув темряву саду.

РОЗДІЛ 3. ДЖЕЙД

Джейд не змогла стримати посмішки, побачивши повідомлення від Кевіна.

«Як твій вечір, красунечко?» — було написано на екрані мобільника. Її заводило те, що Кевін завжди починав розмову з цієї фрази.

«Усе норм, дяка! — Джейд додала жовтий смайлик-емодзі. — Тільки втомилася сильно».

«Вибачай, що раніше не писав. Сам тут запарився. Ти ж не сердися?»

«Та трохи є. Але сам знаєш — я вмію придумати собі казна-що. Чим ти був так зайнятий?»

На екрані її телефона з'явилося фото дерев'яного сараю і трактора під палюче-яскравим сонцем. В сараї

можна було розгледіти корів за металевими загорожами і доїльне спорядження, прикріплене до їхніх вим'їв.

«Ремонтував дах у корівнику. Дощів наче не прогнозують, але зараз саме випав вільний час. А що в тебе?»

«Лежу на ліжку в піжамі й розглядаю всі ті химерні готелі з сайту Lonely Planet, про які ти розповідав», — Джейд поставила ноутбук на підлогу й підвела погляд на дошку з рекламою всіх місць, які мріяла відвідати.

«Ага, вони прекрасні, правда? Коли-небудь нам слід поїздити світом і відвідати їх усі разом».

«Тепер я навіть трохи шкодую, що не взяла вільний рік після універу. Поїхала б із друзями мандрувати...»

«А чого так?»

«А то ти сам не шариш... гроші на деревах не ростуть».

А *шкода*, додала про себе вона. Її мама й татко багатіями не були, тож вона мусила оплачувати собі навчання самостійно. Отже й залишилася відпрацьовувати студентську позику розміром із Тайн*, поки її університетські подружки роз'їхалися здійснювати свої мрії й мандрувати Америкою. Вона щоразу зціплювала зуби від заздрощів, читаючи їхні пости на фейсбуці з усіма фотографіями їхніх веселоців — без неї.

«Мила, вибачай, що так швидко йду, але тато просить погодувати корів. Спишемося потім?»

«Жартуєш?» — Джейд не могла повірити, що розмова уривається так швидко. І це після того, як вона чекала на нього всю ніч!

«Кохаю тебе. Цьом-цьом», — попрощався Кевін.

* Тайн — ріка в Англії. — *Прим. пер.*

«Ага, як знаєш», — відповіла вона і відклала мобільник. Але за мить підняла й дописала: «Теж тебе кохаю. Цьом».

Вилізши з-під товстої пухової ковдри, Джейд поклатла мобільник заряджатися на бездротовий килимок на тумбочці коло ліжка. Глянувши у дзеркало в повний зріст, раму довкруг якого обліплювали світлини відсутніх у подорожах за кордоном подруг, заприсяглася вивести темні мішки з-під небесно-синіх очей — для цього спати подовше та пити побільше води. Також пообіцяла собі підстригти у вихідні руді хвилясті кучері та побалувати себе спреєм для засмаги. Настрій поліпшується щоразу, коли її бліда шкіра набуває темнішого відтінку.

Тоді ковзнула назад у ліжко й замислилася: наскільки життя було б інакшим, якби в неї була змога подорожувати світом із подругами?.. Можливо, той рік мандрівок після університету подарував би їй достатньо сміливості, аби відмовити батькам — ті наполягали на поверненні доньки додому в Сандерленд після трьох років у Лафборо. Джейд була першою в родині, кому вдалося вступити до університету — і вельми здивувалася відсутності роботодавців, які закидали б її пропозиціями роботи щойно диплом було здобуто. Відтак виплати за кредитку й студентську позику нагромаджувалися, а їй залишалося або оголосити банкрутство (всього у двадцять один!), або повернутись до батьківського таунгаузу, із якого вона, здавалося б, утекла.

Джейд ненавиділа себе за те, наскільки фрустрованою і психованою стала, проте не знала, як змінитися. Батьків вона ненавиділа за те, що змусили її повернутися, і тепер усе більше від них віддалялася. Відколи дівчина знову могла дозволити собі знімати квартиру,

вона ледве обмінювалися з батьками парою слів на день.

А ще Джейд винуватила батьків у своїй неспроможності видертися кар'єрними шаблями сфери туризму та подорожей — саме вони примусили її нидіти днями за стійкою готелю на околиці міста. Це мав бути тимчасовий підробіток, але із плином часу він якось невловимо перетворився на постійний. Джейд задовбалася дратуватися від усього і всіх навколо і прагнула повернути собі життя, яке вимріяла собі раніше.

Єдиною яскравою зіронькою її нескінченного «дня бабака» були розмови з хлопцем, який був названий її ДНК-Парою. Із Кевіном.

Джейд посміхнулася до останньої світлини Кевіна, який споглядав її з рамки на книжковій шафі. Він мав майже сніжно-біле волосся і брови, усміхався від вуха до вуха і демонстрував засмагле, струнке і м'язисте тіло. Такого красеня не вигадася навіть у найсміливіших фантазіях.

За ті сім місяців, що вони спілкувалися, він надіслав їй усього кілька фотографій, але вже тоді, коли вони вперше заговорили по телефону і Джейд пробрало тремтіння, про яке вона читала в журналах, сумнівів не могло бути: кращого чоловіка для неї годі й шукати у всьому світі.

Але доля — іще та сволота, запевняла себе Джейд. Як можна було знайти їй пару аж на іншому кінці планети — в Австралії?! Можливо коли-небудь вона і зустрінеться з ним у реалі, але де ж узяти на це гроші?

РОЗДІЛ 4. НІК

— Чуваки, та просто зробіть це, — переконувала Сумайра із щирою посмішкою на вустах та диявольською іскоркою в очах.

— Нащо? Я вже й так знаю, хто моя друга половинка, — відповіла Саллі, переплітаючи свої пальці з Ніковими.

Нік нахилився через обідній стіл і вільною рукою вхопився за пляшку просекко. Виливши до свого келиха кілька останніх крапель, він запитав:

— Хто-небудь хоче добавки?

Почувши трикратне «Ага!» у відповідь, відпустив руку нареченої та попрямував до кухні.

— Хіба ви не хочете в тому переконатися? — наполягала Сумайра. — У вас, чуваки, все начебто добре, але звідки ти можеш знати, чи не існує раптом когось кращого?..

Повернувся з кухні, несучи пляшку — п'яту за вечір — і схилив її над Сумайровим келихом.

Діпак накрив келих долонею.

— Друзяко, моїй жінці вже досить. У неї он вже язик поза вухами теліпається.

— Зануда, — кинула Сумайра, ображено скривившись. А тоді продовжила, повернувшись до Саллі. — Я кажу лише те, що вдягати фату треба лише абсолютно впевнившись, що знайшла *судженого*.

— Ти так романтично це подаєш, — пирхнув Діпак, закотивши очі. — Утім, не тобі вирішувати за них двох. Не лізь лагодити те, що в них і так працює.

— Але ж нас із тобою аналіз не підвів, правда? Ну, ми, звісно, все одно знали це, але отримали додаткове підтвердження, що нам завжди судилося бути разом.

— Благаю, давай не перетворюватися на пару пихатих святенників!

— Любий, пихатим святенником можна бути і без пари, — тепер Сумайра закотила очі й допила рештки вмісту свого келиха, під пильним наглядом чоловіка.

Поклавши голову на плече нареченої, Нік глянув на вулицю — за вікном виблискували автомобільні фари та снували перехожі перед пабом. Їхнє помешкання колись було фабрикою — і в панорамних вікнах квартири від підлоги до стелі не можна було не побачити вулицю, яка уособлювала його колишнє життя. Ще зовсім нещодавно звичний Ніковий вечір полягав у походах гіпстерськими барами модних районів Бірмінгема, аж поки він не прокидався в нічному автобусі через багато зупинок від місця, де жив, і йшов додому пішки.

Утім, він майже миттєво змінив пріоритети, щойно Саллі з'явилася в його житті. Їй було трохи за тридцять — на п'ять років старша за нього — і за першою ж їхньою розмовою про старі фільми Гічкока він зрозумів, що ця жінка особлива. На ранній стадії стосунків Саллі отримувала особливе задоволення, відкриваючи Нікові нові місця для подорожей, нові страви, нових художників та музикантів — і Нік поступово побачив світ новими очима. Милуючись її неймовірно виразними вилицями, коротко підстриженим каштановим волоссям і сірими очима, він сподівався, що їхні діти успадкують від своєї матері красу та відкритість до нового досвіду.

Нік до кінця не розумів, що саме може запропонувати Саллі натомість, але коли на третю річницю стосунків він зробив їй пропозицію в ресторані на Санторіні, Саллі розплакалася так сильно, що спершу

було навіть не второпати, прийняла вона її чи відхилила.

— Якщо ви двоє — найкращий приклад щасливої ДНК-Пари, то мене цілком влаштовує бути із Сел, — віджартувався Нік і, зсунувши окуляри на перенісся, потер утомлені очі. Тоді потягнувся за електронною цигаркою і продовжив після пари затяжок: — Ми разом уже майже чотири роки, і вона пообіцяла любити мене, шанувати мене і коритися мені. Я на сто відсотків упевнений, що ми створені одне для одного.

— Стривай, «коритися»? — урвала його Сумайра, вигинаючи брову. — А тобі вельми пощастило.

— І ти мені коришся, — впевнено кивнув Діпак. — Усім відомо, що в наших стосунках я ношу штани.

— Носиш — то носиш, любий, але запитай себе, хто їх тобі купує?

— А якщо це справді не так? — раптом подала голос Саллі. — А якщо ми не створені одне для одного?

Дотепер Нік не приховував того, що розважається, слухаючи вмовляння Сумайри провести аналіз ДНК-Пари. Вона це робила не вперше за два роки їхнього знайомства — і Нік був певен, що не востаннє. Подруга Саллі вміла запально сперечатися, наводила переконливі аргументи. Але Ніка ошелешили ці слова від Саллі. Вона завжди затято опиралася самій ідеї ДНК-аналізу сумісності, як і він сам.

— Перепрошую? — мовив він.

— Милій, я люблю тебе всім серцем і хочу провести з тобою все життя, і ти це знаєш, але... що, як ми й справді не суджені?

— Про що ти? — спохмурнів Нік.

— Ой, та ні про що, не хвилюйся, це не те, щоб я передумала... — Саллі запопадливо поплескала його по плечу. — Просто задумалася, чи щасливі ми від

самої думки про те, що ми ідеальна пара, чи знання цього зробить нас щасливішими?

— Мала, ти напилася, — похитав головою Нік, чуваючи щетину на щоці. — Я цілком щасливий знати те, що знаю, і ніякий аналіз мені не потрібен.

— А я прочитала в інтернеті, що ДНК-Пара розвалить приблизно три мільйони шлюбів. Але наступне покоління практично не знатиме, що таке розлучення, — докинула Сумайра.

— Це тому, що наступне покоління не знатиме, що таке «шлюб», — заперечив Діпак. — Ще згадаєш моє слово, шлюб вимре як соціальний інститут. Нікому нічого не треба буде доводити, бо всі матимуть суджених партнерів.

— Не сипте мені сіль на рану, — буркнув Нік, втикаючи виделку в залишки малинового чизкейку Саллі.

— Вибач, друже, ти маєш слухність. Пропоную тост: за несхибність долі.

— За несхибність долі! — відповіли всі, цокаючись келихами.

Лише келих Саллі не торкнувся Нікового.

РОЗДІЛ 5. ЕЛЛІ

Еллі провела пальцем по планшету та пробурчала щось на адресу нескінченного списку справ, які їй належало завершити до кінця робочого дня.

Ула, її особиста асистентка, підходила до своєї справи з нещадною ефективністю, оновлюючи той список п'ять разів на день, хоч Еллі ніколи й не просила її про це. Сама Еллі часто сердилася — як на Улу, так

і на той бісів планшет — за постійне нагадування про її неспроможність дістатися нижніх рядків. Часом Еллі боролася з бажанням запхнути техніку Улі в горлянку.

Еллі могла сподівалася, що тепер, коли вона сама собі начальниця, їй ніхто не заважатиме найняти достатньо компетентних фахівців, аби делегувати їм більшу частину свого навантаження. Але з часом вона поступово прийняла призивсько «бісова контрол-фрічка», яким її якось нагородив колишній бойфренд.

Еллі подивилася на годинник. Десять по десятій вечора. Усвідомила, що вже не встигла на збіговисько в операційного директора, який святкував народження сина. Навряд чи хтось повірив її обіцянці прийти — вона рідко знаходила час для соціалізації (хоч і заохочувала її серед співробітників, і навіть фінансово підтримувала соціальний клуб). Коли йшлося про її особисту участь, вона втрачала контроль над часом попри всі свої добрі наміри.

Солодко позіхнувши, Еллі кинула погляд у величезне скляне вікно від підлоги до стелі. Її демонстративно непоказний офіс був розташований на сімдесят першому поверсі лондонського хмарочоса Shard, звідси розгортався панорамний краєвид на Темзу і далі — на розсип різнокольорових вогнів у нічному небі скільки сягало око.

Скинула з ніг шпильки Miu Miu. Пройшлася білим товстим килимом босоніж до барної шафки в кутку кімнати. Проігнорувавши шампанське, вино, віскі та горілку, взяла одну з десятка банок енергетика, вилила її вміст у склянку з кількома кубиками льоду і зробила ковток. Раптом до неї дійшло, що облаштування її кабінету і дому були однаково спартанськими. Ні там, ні там не було жодної дрібки її особистості. Утім,

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.